

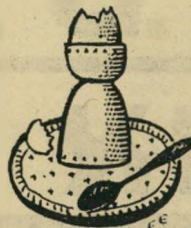
הנסיגה מהתעלה

הצעתו של דיין לסגת מהתעלה, כפי ש-
כבר נאמר בזמנו במדור זה, היתה אחד
הרעיונות המבריקים ביותר שהעלינו מאז
מלחמת ששת הימים.
זו הפעם הראשונה שישראל נטלה בידה
את היוזמה והפכה, או יותר נכון יכולה
היתה להפוך, את פתיחת התעלה לקלף
מיקוח בעל חשיבות ממדרגה ראשונה. עם
קלף זה אפשר היה לבוא לרוסים ולשאלו
כמה שווה להם פתיחת התעלה (בקילומטר
ריב, יהודים, רובלים ולחצים על מצריים),
ובעת ובעונה אחת לשאול את האמריקאים
כמה שווה להם המשך סגירתה של התעלה.
ההזדמנות ההיסטורית הזו בוזבזה. ממש-
לת ישראל לא קיבלה את הצעתו של דיין,
משום שהאמריקאים, אשר שמעו את פרי-
טיה מפיו של מר ג'קסון, לא התלהבו

ממנה, התנגדותם היתה צפויה ומובנה מ-
אליה.
למה להם למסור לידיה של ישראל, את
קלף המיקוח שבו היא עצמה חשבה להשת-
מש במישחק הפוקר העולמי המתנהל סביב-
ה? וזו היתה ההנחה שלנו בשעה שדין העלה
את הצעתו, והשבוע התאמתה ההנחה כא-
שר הסטייטס-דיפרטמנט הציע שישראל תי-
סוג כ-40 ק"מ מהתעלה. הסדר-ביניים זה,
אשר ישמש מחוזה של רצון טוב מצידה
של ישראל עשוי, לדברי האמריקאים, לש-
מש שלב לקידום השלום באזור.
הרעיון הוא מצויין. עתה לא נשאר ל-
אמריקאים אלא לשכנע את ממשלת ישראל
שתקבל את הצעתו של דיין. וזה כבר
לא כל-כך שטוט.

עוד על חסינות הח"כים

טענות משונות קראתי בעיתונות נגד
הצעתו של מר ג'קסון האונזר להכניס תי-
קון בחוק חסינות חברי-הכנסת בעניין עבדי-
רות תנועה (חגיגה).
מר נתן לין-מור (הארץ) טוען בהארץ ששום
עוול אינו נגרם לציבור בשיחרור חברי-
הכנסת מתשלום קנסות-חגיגה, משום שגם
אם הם ישלמו קנסות על עבדי-
רות-תנועה, כמו כל אזרח אחר,
לא תיפתר בעיית ספקי-התגור-
רה, לא יובטחו חייהם של הול-
קריגל, לא יתחסף אפילו מקום-
חנייה מוכרז אחד, ולא יוסר
שום מיסגנ ממיסגני התחבור-
רה.

בטענה משונה זו ניתן לשח-
רר את חברי-הכנסת מתשלום
מס-ההכנסה, מיסים פירוניים,
היסטריביטחון ועיגונים ושאר
המיסים, החלים על כל אזרח במדינה. ש-
הרי ברור שהגרעון בקופת המדינה לא יק-
טן אם חברי-הכנסת ישלמו מיסים כמו כל
אזרח אחר. המיליונים המבזבזים לא ייחסי-
כו, העריות לא יצליחו לאזן את תקציב
הן, ושום עוול משמעותי לא ייגרם לציבור
אם 120 חברי-כנסת ישחררו מתשלום מי-
סים.

העוול הגדול, הנגרם לציבור, הוא בעצם
ההרגשה שחברי-הכנסת מעמידים את עצמם
מעל לחוק, שאותו הם מחוקקים עבורנו,
ובהגדלת המרחק הקיים בלאו הכי בין ה-
נבחרים לבוחרים.
סיעון שני, עליו גם מבסס אורי אבנרי

סיכסוך חדש בטלוויזיה

הממונה החדש על הטלוויזיה, מר שמואל
אלמוג, נסתכסך לאחרונה עם מר ש. אלמוג
מנהל רשות השידור, על רקע סמכויות
עבודתו של הראשון.
ד"ר יחיל נפגש עם שניהם לשיחה ב-
ארבע עיניים, וניסה ליישב את המחלוקת.
אולם הממונה על הטלוויזיה המשיך לטעון
שמנהל רשות השידור מצד את צדו, ו-
מתגלג לו באופן אישי, מעביר הוראות
לעובדי-הטלוויזיה מבלי להתייעץ איתו, מע-
כב חתימת הסכמים שהוא המליץ עליהם,
ובאופן כללי יוצר אחירה שבה לא יתכן
שיתוף-פעולה כלשהו בין הממונה לבין ה-
מנהל.

מחוגי הוועד המנהל נמסר לנו על פירו-
ריו הקרובים של מר שמואל אלמוג מ-
תפקיד הממונה על הטלוויזיה. ד"ר יחיל,
כמוצא אחרון, עומד להציע שמנהל רשות
השידור מר ש. אלמוג יקבל על עצמו,
כהסדר ביניים, את הנהלת הטלוויזיה, ואילו
מר שמואל אלמוג, הממונה על הטלוויזיה,
יקבל על עצמו את התפקיד האחראי וה-

נים העירו לי על חוסר-ההיגויות שבמשפט
הזה, אני מכה על חטא, מתנצל, מבקש
את סליחתו של מר אלמוג ומודה שזה

תשובה לאורי אבנרי

גם לו עמדו לרשותי 40 העמודים של
שבועון זה, לא הייתי מצליח לדחוס לתו-
כם את כל מה שיש לי לומר על שטיפת-

המות של אמצעי-התיקשורת הממלכ-
תיים, על העיתונות בכלל ו"מעריב"
ו"דיעות" בפרט, על "העולם ה-
זה" ומר אורי אבנרי. על כל אחד
מהנושאים האלה אפשר לעשות
עבודת דוקטוראט.

דרכם של ויכוחים להסתעף ו-
להסתבך. אתה אומר למישהו מילה
למילה כמו "חמור", ולפני שאתה
תופס מה קרה, אתה כבר נמצא

בסערת ויכוח והשמצות, שבה מעו-
רבים כל בני המשפחה שלך, כל
מעשי המגונים מגיל שש, ואם

אינך עוצר בזמן, אתה עלול למ-
צוא את עצמך במלחמה של עלי-
החיים ועל-המוות, שבה מופעלים
כל הטילים ופצצות-האטום שברשו-
תך.
כדי להימנע, איפוא, ממלחמת-
עולם שלישית, ומזיכוח אינסופי
של "אתה אמרת שיש, ואמרתי ש-
אתה אמרת", אסתפק במספר הע-
רות קצרות, שעם כל רצוני הטוב, אינני
מוצא מיסלט מהם.

(א) קודם כל נחזור להתחלת הויכוח.
אמרתי ש"מעריב" הוא עיתון משעמם ו-
מנופח בימי שישי, ומר אבנרי לא ניסה
אפילו להוכיח את התישן.

(ב) מבחינת התוכן, אינני מתלהב מ-
שני העיתונים. התיכוח התחיל כאשר השויר
תי את הא"י, לא את המ"ה של שניהם.
אני מבכר את "דיעות אחרונות" על "מע-
ריב" משום שנוסף על היותו כתוב יותר
טוב, וערוך בצורה יותר פנימית, הוא גם
נתן את רשות-הדיבור לעיתונאים טובים,
שדעותיהם נוגדות את עמדת העיתון.

(ג) שטיפת-מות באמצעות כותרות ו-
עריכת ידיעות מבוצעת לא רק בשני ה-
עיתונים הג"ל. כל עיתון בארץ, כולל ה-
עולם הנה"י, מנסה להשפיע על קוראיו על-
ידי הדגשת הידיעות המשרתות את השקפ-
תו הפוליטיות, והצנעת או אפילו העלמת
הידיעות המגודות להן. אפילו הניו-יורק-
טיימס מפרסם רק את הידיעות הראויות
(לדעתו) לפירסום.

הידיעה "נשיא מצריים מוכן לשלום תמ-
ר על נסיגה" מאיים במלחמה אם ישראל תסי-
רבי, שהיתה מופיעה בעיתוני-הערב שלנו
תחת הכותרת "נשיא מצריים מאיים במלח-
מה" היתה זוכה ודאי ב"העולם הזה" ל-

כותרת: "נשיא מצריים מוכן לשלום". זה
לגיטימי כימקט. קורא פרימיטיבי, המסתפק
בקריאת הכותרות, ראוי ללוקשים שהעני-
תונים מאכלים אותו.

בשסח זה "העולם הזה" אינו גופל משום
התודמנות זו, יורשה לי להביע את
התנגדותי הכנה של משפט בלתי-הוגן ב-
ענין מוצאו הסוציאלי של מר אלמוג. ש-
גשטרבב לאחת הכתבות שלי על הטלוויזיה.
אני מכיר את מר אלמוג מימי "שלושה ב-
סירה אחת", והאוביכריטיטה (שבה הוא
ביקר, לא אני). הוא היה בחור נחמד, ו-
אחד מהחבריה, אך מאז שהפך לפקיד
ממשלתי החל להתחמק מהחבריה, ללבוש
חליטה קונסרבטיבית ומכופתרת, ולדבר
עברית של שבת שזורה ביטויים רעננים
כ"ממה נפשך".

כנראה שסטאמורפוסים זה היה לנגד עי-
ני, כאשר הגרתי אותו כ"בן-עניים שעלה
לגדולה". מכל מקום, לאחר שאנשים נבו-

זילזול בשר האוצר

אורחות-כבוד של עיריית עכו הוענקו
השבוע למר פנחס ספיר.
העולם ה"עליתי" של דעתו שאנשי עכו
יצו לבקר את שר-האוצר על תאחת
האכלה שלו, ועל ארחותיו המפורסמות
במעדות מפארות. אבל עובדה! מדיעות
שנתמסמו בעיתונות מסתבר ששר-האוצר
נתקבל בלחם ובמלה. ממורים ממולחים!